

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ІМ. ДІДЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII.

№ 40 (740).

НЕДІЛЯ, 2 КВІТНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

ЗВЕРНЕННЯ учасників II-го обласного зльоту дівчат-механізаторів ДО ВСІХ ДІВЧАТ ОБЛАСТІ

Дорога ровеснице, подруго-комсомолко!

Захопленими очима ти дивишся на кіноекран, де Павка Корчагін мчить з шалюкою в бій. Кінокадри розповідають тобі про те, як працювали комсомольці на прокладанні вузькоколії. Ти захоплюєшся комсомольцями тридцятих років, які споруджували первенці радянських п'ятирічок, ти по-доброму заздритиш молодості першої трактористки Паші Ангеліної.

Прошли роки. Та романтика революції, романтика Павки і Паші — з нами. І доля у нашого покоління завидна — своїми руками зводимо найпрекраснішу будову на землі, ім'я якій — комунізм.

Ми, молоді механізатори, зібралися на свій II-й зліт дівчат-механізаторів у знаменний час, коли рідна Батьківщина впевненою ногою йде до свого славного 50-річчя. Ювілейні країни готує свої славні трудові подарунки наша молодь.

Ми розуміємо, що збільшити виробництво продуктів сільськогосподарського виробництва, краще використовувати кожний гектар землі, добитись підвищення культури землеробства, як цього вимагають рішення XXIII з'їзду рідної партії, зможуть люди, які добре володіють сучасною технікою. Ми були першими, хто відгукнувся на заклик: «Дівчата — на трактор!» Ми мали з кого брати приклад. В області трудяться великий загін жінок-механізаторів, чі імена стали широко відомі. Це — Марія Прокопівна Правда, Катерина Іванівна Головка, Олександра Іванівна Митрофанова, Марфа Данилівна Могиленко, Марія Петрівна Вітько та багато, багато інших.

Після закінчення навчання сядемо за кермо трактора, будемо працювати з механізмами на тваринницьких фермах і ми, учні Бобринецького, Новгородківського і Голованівського сільських профтехучилищ.

Сьогодні для забезпечення двозмінної роботи механізмів машинно-тракторного парку на повну потужність необхідно, щоб юнаки і дівчата на селі досконало володіли технікою, знали її. Життя спростувало думку, що механізатор — то чоловіча робота, тому ми, учасники II-го зльоту дівчат-механізаторів, кидасмо клич:

Ровесниці, подруги! Наслідуйте наш приклад, сідайте сталевих коней, ставайте капітанами степових кораблів! Ми звертаємося й до тих, хто раніше закінчив училища механізації і зараз не працює на механізмах — шикуйтеся в ряди молодих гіталовців!

Ми звертаємося до всіх дівчат: оволодівайте механізаторськими професіями, це дасть можливість ще краще забезпечити комплексну механізацію всіх галузей сільськогосподарського виробництва!

Відзначимо 50-річчя Радянської влади новими трудовими зверненнями і своєю самовідданою працею наблизимо день світлого майбутнього — комунізму.

ОЙ, ЯК ХОЧЕТЬСЯ УЧИТИСЬ, ЩОБ ВЕСТИ ЙОГО САМІЙ...

Це було на зльоті

Тй, Раїсі Стороженко, учениці Бобринецького профтехучилища, майбутній трактористці, радісно і втішно. Вона, сімнадцятилітня дівчина, сидить в цьому святковому залі, де зібралися на свій другий зліт дівчат-трактористки, і з трепетно-хвилюючим почуттям споглядає на своїх ровесниць, на знатних хліборобів, перших комсомольців, двайливих керівників колгоспів і думає: «Що скажуть вони, оці люди з такою привабливою красою життя, що порадять мені перед ясною і трудною дорогою, яка має вести мене на врожайну ниву колгоспну?»

ЗА ЮНІСТЬ, ЗА ВЕСНИ!

— Двадцять три роки я на тракторі, — мовила з трибуни зльоту трактористка — ветеран колгоспу «Комінтерн» Бобринецького району Н. М. Тарасенко. — Сіла тоді за кермо, як на спустошених війною полях жінкам довелось тягнути борону. Всю снагу ладна була віддати, якби тільки скоріше на столі в людей засяяла пшенична паляниця.

І дяка вам, дівчата, що йдете за нами, своїми матерями, старшими сестрами. Зумійте ж зробити так, щоб ще яс-

нішу шану склав народ про наші жіночі руки.

Жінка у військовому. Вона — інженер-підполковник. Вона — комсомолка тридцятих років.

Головуючий на зльоті мовив: — Софія Олександрівна Петренко, наш гість з Москви.

Вийшла на трибуну. І згадала про свою тривожну юність, про свої весни. Софія Олександрівна зомсім юною приїхала з першими комсомольцями зводити Магнітку, маючи в кишені диплом техніка. І одразу стала заспівавкою в трудовому поході.

— Мені згадується вісімнадцятирічна Люся Волнистова, теж технік. Невисока на зріст, вона здавалась дитиною поряд з кремезними і високими робітниками. З лукавістю поглядали вони на неї. Та то було лише на початку. Згодом від недовіри до молодого спеціаліста і тіні не залишилось. Багато могла б розповісти вам про свою подругу Олену Джапарідзе. Дівчина була одним з перших виконробів на будівництві Магнітогорського комбінату. Олена пустила в дію генератор на 50 тисяч кіловат. Тй, Олені, сповнилось тоді лише двадцять.

(Закінчення на 2-й стор.)

31 березня в Києві закінчила свою роботу IV республіканська конференція Товариства сприяння армії, авіації і флоту, яка тривала два дні. Її делегати обговорили звітну доповідь голови Республіканського комітету ДТСААФ УРСР генерал-майора А. Ф. Покальчука, а також звітну доповідь ревізійної комісії.

В доповідях та виступах делегатів відзначалось, що активісти Товариства, всі дтсаафівці республіки наполегливо оволодівають військови-ми знаннями, зміцнюють могутність Радянської Батьківщини. В спортивних командах Товариства систематично займа-

ВЕЛИКА РАДА ОБОРОННОГО ТОВАРИСТВА

ються близько десяти тисяч молодих трудівників міста.

Одним з важливих завдань оборонного Товариства є підготовка для народного господарства кадрів масових технічних професій.

Учасники конференції зосередили основну увагу на нерозв'язаних питаннях, піддали критиці недоліки в діяльності республіканської, обласних, міських, районних і первинних організацій Товариства.

Конференція прийняла постанову, в якій намічено конкретні заходи по усуненню зазначених недоліків та поліпшенню роботи Товариства.

Обрано нові склади Республіканського комітету ДТСААФ УРСР і ревізійної комісії Товариства. Головою Республіканського комітету ДТСААФ УРСР обрано генерал-майора А. Ф. Покальчука.

(РАТАУ).

Зустрічі, зустрічі...

Шкільні канікули... Як один день промайнули вони в учнів Кіровоградщини. А скільки цікавого, нового принесли піонери і комсомольці до школи, скільки розмов буде про побачене і почуте!

Взяти хоча б диспут «В людині все повинно бути прекрасним», який провів дитячий сектор Паладу культури імені Жовтня для старшокласників обласного центру. А з яким захопленням дивились учні п'єсу Антокольського і Колосова «Артемко» у постановці драматичного колективу Паладу культури!

Не нудьгували школярі і в Будинку піонерів. За час канікул вони зустрілися з письменником Іваном Ле, з композитором К. Шутенком та студентами музичного училища. Піонери здійснили постановку п'єси Жарикова «Битва на річці Кальміус», виступили в спектаклях льяльового театру, а гурток вокалістів підготував і провів вечір «У світі музики».

Не гірше пройшли канікули і в юнях кремгесівців та олександрійців. Члени кремгесівського клубу «Юність» приймали знаменитого будівельника, Героя Соціалістичної Праці Михайла Дмитровича Карпова, який брав участь у будівництві всіх гідроелектростанцій на Дніпрі. Юні шахісти шкіл Кремгеса змагались за звання чемпіона, а старшокласники разом з бригадою комуністичної праці Олександра Макогона провели весняний «Вогник». З зав'язанням сперечалися учні на міському диспуті «В житті завжди є місце подвигу», проведеному в Будинку піонерів. А малюки молодого міста над морем розважалися на дитячих ранках «Завжди всім весело».

Ніколи не забудуть учні олександрійської школи № 6 поїздку в Пантаївський ліс та в Пантаївську школу-інтернат. А у старшокласників сталась також важлива подія: в дні канікул на вечорі «Повноліття» вони одержали паспорти. В ці сонячні дні на бігових доріжках юні спортсмени виборювали призи імені Героя Радянського Союзу І. Ф. Нестерова.

З ветерпінням чекає юнь Кіровоградщини прибуття спеціального туристсько-екскурсійного експреса, в якому з подорожі по ленінських місцях повернуться понад 400 школярів.

В. ШАРІЙ.

Кіровоград весняний.

Фото В. Ковпака.

Від Центрального Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Ради Міністрів СРСР

Центральний Комітет КПРС, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР з глибоким сумом сповіщають радянський народ, воїнів армії і флоту, що 31 березня 1967 року на 69 році життя, після тривалої і тяжкої хвороби вмер визначний державний діяч, один з активних будівників Збройних Сил СРСР, видатний радянський полководець, член ЦК КПРС, депутат Верховної Ради СРСР, двічі Герой Радянського Союзу, міністр оборони СРСР, Маршал Радянського Союзу Малиновський Родіон Якович.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ КПРС

ПРЕЗИДІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

РАДА МІНІСТРІВ СРСР

У ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Раді Міністрів СРСР

ЦК КПРС, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР постановили:

1. Для організації похорону міністра оборони СРСР, Маршала Радянського Союзу Р. Я. Малиновського утворити урядову комісію в складі тт. Косігіна О. М. (голова), Устинова Д. Ф., Каніто-

нова І. В., Смирнова Л. В., Гречко А. А., Захарова М. В., Єпішева О. О., Крилова М. І., Вершиніна К. А., Батницького П. Ф., Горшкова С. Г., Єгоричева М. Г., Георгадзе М. П.

2. Поховати Р. Я. Малиновського на Красній площі, біля Кремлівської стіни.

ОЙ, ЯК ХОЧЕТЬСЯ УЧИТИСЬ, ЩОБ ВЕСТИ ЙОГО САМІЙ...

(Закінчення. Початок на 1-й стор).

Схожою була на своїх подруг і Софія Олександрівна. Завжди з неспокоєм, світлим пориваннями, вона тридцять літ прослужила в Армії. Нині — пенсіонерка. Але громадська діяльність комсомолки тридцяти років набуває все більшої і більшої напруги. С. О. Петренко взялася за письменницьке перо. Дівчата-трактористки з неабияким хвилюванням слухали вірш москвички «Женщины в погонах»:

На умеют женщины в погонах
Под руку с мужчинами ходить,
Довелось, еще не бывши в женах,
Раненых из поля выносить.
Их, любивших той порой едва ли,
Восемнадцать справивших едва,
Ведьмами фашисты называли
За гостиню бомбовой с «Ю-2»...
Но расставшись до сих пор с поганами,
Пусть прошли немалые года,
Моторами стали, стали женами,
И... солдатами остались навсегда.
Под руку гулять им не приходится,
Да, пожалуй, в этом нет беды:
Дочери, сыны за них, как водится,
Ходят в раззеленые сады.

Вогнистою була молодість і нашої землячки з Олександрії, Герої Радянського Союзу, льотчиці А. Ф. Худякової. Вона теж юнкою, після технікуму, прийшла в робітничий колектив. Стала одразу майстром, була ватажком тих, на чій обличчя роки поклали зморщинки. І сивовусі робітники йшли за своїм майстром, шанобливо кзали:

— Вона у нас, найкраща...
— Отож і ви, мої любі дівчата, спробуйте довести, що по-справжньому знаєте машини, що ви — справжні хлібороби...

НЕ ГОСТЕЮ, А ГОСПОДИНЕЮ...

Надя Кришталь, трактористка з колгоспу імені Богдана Хмельницького Ульяновського району, тривожилося:

— Я лише одна в своїй артілі жінка-механізатор. Це, мабуть, тому, що в Данилової Балці не вірять в жіночі сили. І не лише колгоспники, а й керівники артілі.

А трактористка Ольга Бербека з колгоспу «Шлях до комунізму» Добровеличківського району лукаво:

— То треба, очевидно, в кабінетах таких голів вивішувати плакати, які б нагадували їм про працю жінки-механізатора. Але найкраще буде, якщо ми, дівчата, ділом доведемо, на що здатні, і тоді сумніви розвіються. Ось в нашому колгоспі три жінки трактористки. В нинішньому році на ств. двадцяти гектарах без затрат ручної праці сподівалося виростити 350-центнерний урожай цукрових буряків...

З теплим словом звернувся до ангелінів Герой Соціалістичної Праці, голова колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району Л. Й. Шліфер. Повів мову про працюючі жіночі руки.

— Більше тисячі завязятих трудівниць нашої артілі нині на передньому краї боротьби за багаті ниви, за високі надой

молока. Двадцять з них носять ордани й медалі. Довіряємо їм техніку. Ось Валентина Романенко мріяла стати ватажком бригади механізаторів. Закінчила профтехучилище разом з своєю подругою Валентиною Безуглою. Дівчатам ми доручили нові трактори, допомогли їм набутися досвіду. І тепер вони у нас серед кращих хліборобів. Є у них час вчитися у вечірній школі, мають можливість відпочити в гарному Палаці культури. Незабаром, як і інших дівчат, пошлемо їх у вуз чи технікум.

Тож і кажу: не гостями, а справжніми господарями стали в бригаді механізаторів дівчата.

САПУ — НА ПОЛІЦЮ

Стрілася в фойє з дівчатами ровесниця Паші Ангеліної Олександра Іванівна Митрофанова, трактористка з колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району.

— Що ж скажете мені, дівчонки, іще? — запитала. Звідки ви, як працюєте, вчитесь?..

Валентина Докієнко, що з колгоспу «Шляхом Леніна» Олександрійського району, спочатку соромилась. А потім:

— Лиш півтора року працюю в рідному колгоспі. Відчула вже напругу довгого літнього дня...

Торік в бригаді Людмили Тимофіївни Дзюри на кожному гектарі вирощено по 52 центнери озимої пшениці. Яка то радість, коли знаєш, що ти сама доглядала ниву!

В нашій артілі — 31 трактор, 12 комбайнів, 22 автомашини. Часом хлопці-механізатори, йдучи в Армію, залишають свої агрегати. І кому, як не нам, дівчатам, замінити їх?

Тепер вже зрозуміла, що іще слід вчитися. І поступила до технікуму. Кілька днів тому сільська комуністка прийняла мене у свою сім'ю. Стає радісно і втішно, що я потрібна людям.

МРІЯ ПРО КОМБІНЕЗОН

Розповіла про себе й учениця Бобринецького профтехучилища Валентина Куценко:

— Того дня я повернулася з випускного балу. А мати й каже: «Що ж тепер мені з тобою робити, донечко, на яку стежку-доріжку вестись?» «Спасибі, матусю, — кажу. — Ти й так вже багато дала мені. А тепер я піду сама своєю дорогою». «Куди ж ото?», «Майже всім класом ідемо у свій колгосп».

Згуртували комсомольсько-молодіжну бригаду, яка заготовляла зелені корми для артільної худоби.

Скрутно нам було, як брали в руки вила. А коли бачили, як важко доводиться дояркам на молочно-товарній фермі, то нові помисли приходили до нас. Тоді і народилася моя мрія — будь-що стати механізатором. Мати бідалася. «Куди тобі з такими ніжними руками повести трактор?» «А хіба тобі легше довгими літніми днями вимахувати сапоги?» — спитала я. Отож і стала уче-

ницею Бобринецького профтехучилища.

Зі своїми ровесницями я часом думаю: а чому ми не вивчаємо в училищі механізмів, що потрібні на тваринницьких фермах? Адже багато з моїх подруг були доярками, сподівались, що знову повернуться в колективи тваринників, і ручну працю замінять роботою механізмів. І добре буде, якщо училищну програму дещо змінять.

А ще хочеться, щоб скоріше в колгоспах з'явилися трактори з герметично закритими кабінами, щоб вони були утеплені.

Вже чули, що окремі керівники колгоспів недоброчинливо ставляться до дівчат-трактористок. Ми ж сподіваємось, що в кожному механізаторському містечку можна обладнати душову, утеплити ремонтну майстерню.

Одягас дівчина спецілку. Вона — незручна, некрасива. Про це ми часто думаємо. Бо ж знаємо, що не дрібниця. Але поки що про одяг дівчини-механізатора ніхто по-справжньому не подбав.

Ми не шукаємо привілеїв, не боїмося труднощів. Але твердо знаємо: якщо в колгоспах створять для нас належні умови для праці, то й віддача буде вагомішою, то ще багатшою зуміємо зробити нашу колгоспну ниву.

— Нам потрібні ще кращі трактори, — говорять дівчата. — Бо, що ж ото за робота, коли в кабіні трактора духота, коли на пагорбках агрегатом кидає, мов іграшкою. Тож чекаємо підмоги від тракторобудівників.

— А ми вже ідемо вам назустріч, — мовив з трибуни зльоту начальник конструкторського бюро відділу головного механіка Харківського тракторного заводу І. М. Сторожук. — Ось-ось зійдуть з конвеєра машини, в кабінах яких працюватимуть апарати, що в літню пору нагнітатимуть прохолодне повітря, будуть кращі амортизаційні механізми, гарна опалювальна система. Трактори матимуть вищу швидкість. І хоч вони дещо подорожчають, але на колгоспній ниві виправдають себе, і господарства матимуть неабияку економічну вигоду...

Іх, послідовниця Паші Ангеліної, було нещодавно одиниць. А нині загін ангелінів на нашій рідній Кіровоградщині досяг 714 чоловік. Дівчат, що бажать оволодіти механізаторською професією, стає все більше і більше. І не лише в полі прагнуть вони працювати на машинах. Знам янці, наприклад, оволоділи першими професією слюсаря-наладчика, вивчили інші механізми, що потрібні для ферм. За ними підуть й інші.

Впевнено взявши в руки естафету своїх матерів, дівчата-механізатори кинули клич до своїх ровесниць: ще й ще поповнювати їх ряди, стати справжніми господарями в рідному степу, щоб хліб ще ясніше засяяв на столі трудівника.

О. ЛАДАН, В. ЦВЯХ, М. ШЕВЧУК,
спецкوری «Молодого комунара».

О ЛЕКСАНДР
Соруханов,
заступник голов-
ного конструктора
рудоремонтного
заводу, дстав
з папки фото-
знімків:
— Новий про-
хідницький ком-
байн. Хлопці вже
й назву дали —
«КВВ-2» — ком-
байн бурового ву-
гілля, — сказав
мені.

...І ось я на шахті № 3-біс. Разом з помічником головного інженера Анатолієм Волощенком одержали спеціальну освітлювальну ліхтарі.. А через дві-три хвилини спеціальна вагонетка доставляє нас по шахтному стовбурі на гірничу подв'я. Під землею я вперше, але не відчуваю, що знаходжусь на глибині близько ста метрів. Тут світло, просторо. По вузькоколії гуркочуть вагонетки.

Просуваємося все далі в глибину.
— Новий комбайн працює, — повідомляє Волощенко.

Гірники якраз запускають машину. Машиніст стає до пульта управління. А

КОНСТРУКТОР ПОКЛАВСЯ НА МОЛОДЬ

за мить механічні «руки» комбайна вже подають на транспортер великі брили вугілля. Остеронь стять самотньо доплати і кирки, які більше не потрібні шахтарям.

А ще зовсім недавно прохідницьких комбайнів для шахт з м'яким бурим вугіллям не було взагалі. Тому й доводилося нерідко обмежуватись лопатами та кирками. Звісно, з такою «технікою» не розженешся. Назріла потреба у винаході агрегату. Головний конструктор заводу О. Д. Піскун вирішив покластись на молодь. Викликав до кабінету п'ятих інженерів:

— Спустіться в шахту, поради́теся з гірниками...

Після пошуків умільці почали конструювати комбайн на базі породонавантажувальної машини. Ходову частину і транспортер залишили. Треба було придумати головне — надійний робочий орган. Кожний інженер працював над окремим вузлом цієї частини агрегату. Ведучий конструктор Микола Ткач взяв на себе найскладніше — гідравліку. Микола Рушай розробив схему фрези. Анатолій Богіла — електросхему. Комсомольці Раїса Задорожня і Юрій Батраков міркували над іншими деталями.

Минуло кілька місяців копіткої праці. А восени комбайн виїхав з механічного цеху заводу. Почалися випробування.

— У вугілля агрегат врізається добре, але управляти ним важко, — поєшували машиністи.

І знову інженерам довелося переглядати креслення, удосконалювати та переставляти окремі вузли, деталі. Комбайн став зручнішим в роботі, продуктивнішим. Тепер ним можна за годину вибрати близько 30 кубічних метрів вугілля, на 8 більше, ніж передбачалося. Шахтарі задоволені роботою комбайна.

— Якби ще в штреку скребковий конвеєр замінили на стрічковий, — каже машиніст Олександр Орлов, — то встигали б видавати на-гора ще більше.

...Кінець зміни. Разом з гірниками піднімаюся з шахти. Яскраве сонце сліпить очі. Чується дзюрчання весняних струмків. Вугільники на якусь мить зупиняються, прислухаються до весни. По дорозі ведуть мову про недавній зліт молодих гірників у Луганську. Теплим словом згадують конструкторів рудоремонтного заводу.

— Чув, ніби інженери й добувний комбайн хочуть удосконалити, — каже високий чорнявий юнак.

— Раз вирішили, то свого доб'ються, — запевняє кремезний чоловік.

Так, умільці чимало задумали зробити по механізації трудомістких процесів на шахтах і вуглерозрізах. В цьому п'ятиріччі вони введуть на шахтарську орбіту ще не один новий корабель. За раз, наприклад, на підприємстві заіснують виготовляти сконструйовану ними панельно-фрезерну раму. В квітні її поставлять на крокуючий екскаватор Балахівського вуглерозрізу. Від цього нововведення в кілька разів підвищиться продуктивність машини.

Л. ОЛЕКСІЄНКО.

и, Олександрія.

НОВО- ВОРОНЕЗЬКА АТОМНА СТАЛА ДО ЛАДУ

ВОРОНЕЖ. Нововоронезька атомна електростанція працює на комунізм. Урядова комісія підписала 31 березня акт про прийняття першого блока Нововоронезької атомної електростанції в постійну експлуатацію. Так закінчився унікальний експеримент, який проходив протягом двох з половиною років і поєднував у собі найповніші успіхи радянської ядерної фізики з передовим досвідом вітчизняної індустрії. У нинішньому, ювілейному році остаточно витримала екзамени на зрілість і оформилась нова галузь радянської промисловості — атомна енергетика.

Під час дослідної експлуатації Нововоронезька атомна електростанція виробила два мільярди вісімсот двадцять мільйонів кіловат-годин електричної енергії.

(ТАРС).

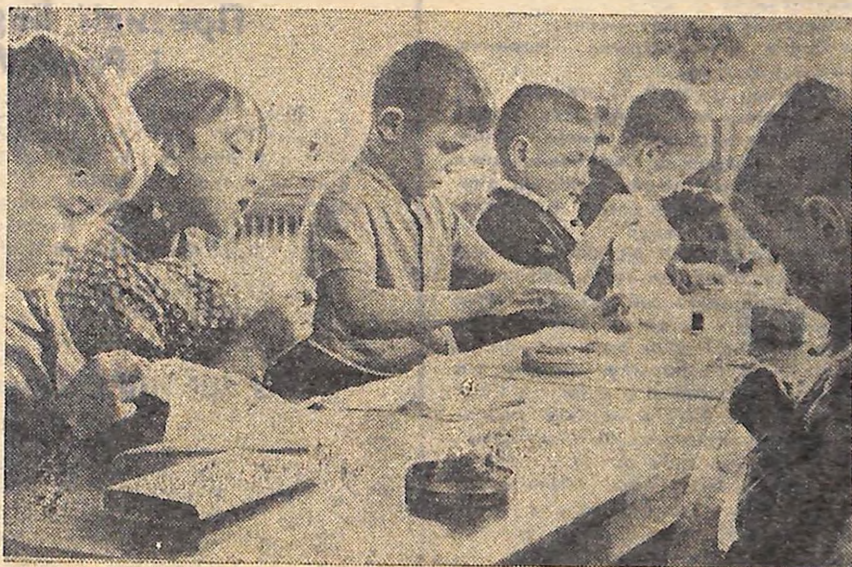
Кіровоградська п'ятимільйонна

Залашна, майстерно випечена, зрум'янена. Просто чудова! Так і хочеться посмакувати. Ті, кіровоградські палинці, вчора опівдні прийшли чекувати сотні жителів міста. Адже вона — п'ятимільйонна.

— На сьогодні 5 мільйонів палинців випекли робітники нашого хлібозаводу, — сказав директор Іван Нікіпелов. — І їх з великим задоволенням і вдячністю купили люди. — додає завідувач «Кіровоградською палинцею» Ольга Писарчук.

П'ятимільйонну палинцю з сіллю подерували почесно-му робітничий завод «Червона зірка» С. І. Ковальову. — Спасибі за наш радянський хліб і сіль, — мовить щасливець.

М. КОЛОС.

Фото, Р. Рубіна.

НАРОДЖЕННЯ ПІСНІ

В минулому році Василь закінчив середню школу. Пішов працювати вантажником. Прийде додому, і на аркуші паперу лагають рядки про товарише по роботі, про безмежні поля рідного краю, про його людей. А вранці читає вірші друзям.

Звичайно, твори його часом поверхові, декларативні, пошуки інколи приводять автора на шлях переспівування чужого раніше. І все ж у Васильових віршах є одна цінна деталь — написані вони від серця, щиро.

ПІД ВИШНЕЮ

На вишиваній сонцем вулиці трьома залпами вбито їх... Та в скорботі той день сутулилися у широких очах моїх.

Бачу дула на грудях зведених і бандита хижачий сміх. Тільки небо блакитним плетивом піжно лашилося їм до ніг. Розцвітала вишня повітряно, наче пісня в тугих устах. Розірвалася тиша пострілом — пісні в такт.

І лягали дерева в голови під зозулячий перегук. І хрипів під руками голими автоматний холодний крук. Та квітлий політ свій стинчили в незапам'ятності грозівий, бо десятим упав під вишнею батько мій.

ПРОВОДЖАЮ ВЕЧІР

Лебеді вишні за селом край шляху, у загуслий вечір викидали цвіт. У моє безсоння солов'їшм шалом, голубим осонням тихо

зорив світ.

Проросли думи на вітрах тужавих, зорепад бринливо хлопав до зіниць... Вп хоч раз у поле вечір проводжали під органічний плескіт місячних круниць?

Мал. М. ОСТАПЕНКА.

Я тебе захотів змалювати,
Глянув — фарби нема голубої...
А в тебе ж очі, — мов ряст.
А в тебе ж руки — осикове гілля.
А в тебе коси — морської хвилі.
Як же я буду тебе малювати,
Коли фарби нема голубої?
Василь КОБЗАР,
Олександрівський район.

ЖЕРТВАМ ФАШИЗМУ

Люди, які залишилися живими і вижили з освенцімського пекла, а також сім'ї замучених в Освенцімі вирішили вшанувати пам'ять загиблих, створивши на території колишнього табору масового знищення міжнародний пам'ятник. Він буде урочисто відкритий 16 квітня цього року.

Про це було повідомлено радянським журналістам на прес-конференції, що відбулася в посольстві Польської Народної Республіки.

Прийнято спільний польсько-італійський проект. Весь комплекс пам'ятника займає понад 10 тисяч квадратних метрів. Скульптурна частина його складається з великих тесаних блокам'яних блоків, що зв'язують руїни двох крематоріїв і газових камер, і нагадує своєю формою римські саркофаги.

(ТАРС).

ВЕЧОРІ КРАСНОГО ПИСЬМЕНСТВА

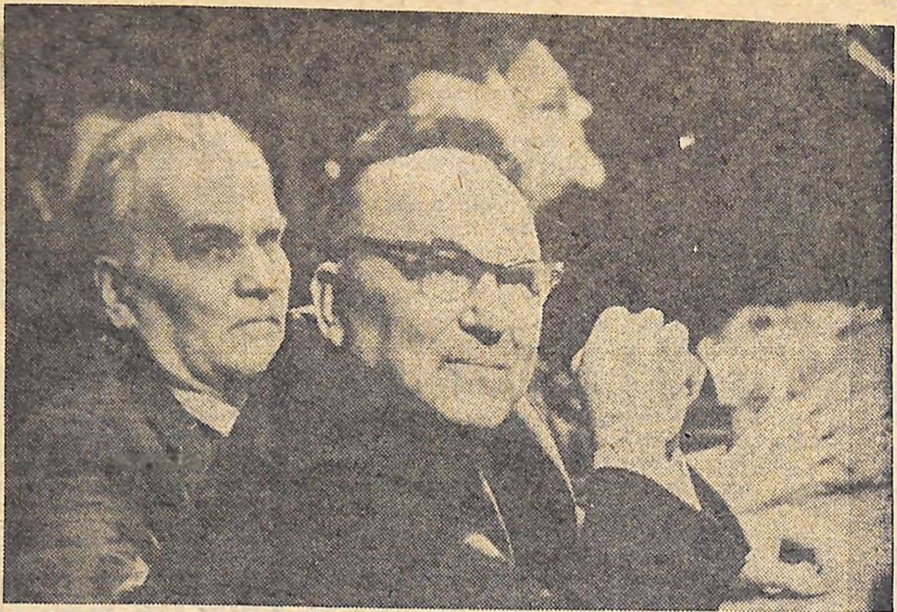
Кому з читачів не відоме ім'я Івана Ле, автора романів «Наливайко», «Роман Міжгір'я», трилогії «Хмельницький»...

Разом з ним у гості до кіровоградців прибули також наші земляки-письменники Сава Голованівський, Юрій Мокрієв, Євмен Доломан, Кузьма Грб.

Хвилююча зустріч з письменниками відбулася в м. Бобринці. Вони виступили зі своїми творами перед трудящими райцентру, розповіли про творчі плани, відповіли на численні запитання. Письменники познайомилися з містом, відвідали місцевий музей корифеів українського театру.

Читачам газети «Молодий комунар» та її працівникам письменники залишили привітання: «Газети «Молодий комунар» — її творчому колективу редакторів, кореспондентів, літераторів. Дружній привіт від колишніх газетарів — тепер письменників! Чекаємо й Вашого поповнення в наш загін. Не скупіться, давайте Іван ЛЕ, Є. ДОЛОМАН, 27.III.1967 р.р. «Вітаю «Молодий комунар» з другим життям! Юрій МОКРІЄВ».

«Хай прекрасна молодь сонячних степів буде така ж боюва і патріотична, як батьки її в грозні роки Вітчизняної війни. Кузьма ГРБ».

На фото: Іван Ле та Юрій Мокрієв.

Фото В. КОВПАКА.

РОЛІ ВИКОНУЮТЬ:

РОБИТНИК, ІНЖЕНЕР, СТУДЕНТ

Є певна аналогія між дорідним колосом і емблемою фестивалю самодіяльного мистецтва. Якщо за першим в уяві постає безкрає поле, що шуміє під щедрим літнім сонцем, то за другим — нестримна повільна народної творчості, яка хлопоче у ці дні на всіх підмостках малої і великої сцени. Так, ювілейному святу Великому Жовтня трудівники нашої країни несуть не тільки працю своїх невтомних рук, а й прекрасні творіння духовних сил.

Невичерпність можливостей аматорів народної творчості яскраво засвідчив обласний огляд самодіяльних драматичних колективів, який проходив у Кіровограді. Кращі з кращих у цей період стали господарями сцени обласного центру.

Знамено, що любители драматичного мистецтва виявили великий смак у виборі творів для постановки. Переважно це вистапи, в яких у всій величчості постають звитязі радянського народу від буремних жовтневих днів до славного трудового сьогодні.

На сцені були відтворені кращі добробити з драматургічної скарбниці радянської літератури. І те, що складні полотна виявились по силі самодіяльним артистам, свідчить про зрілу майстерність колективів.

Народний театр Палацу культури імені Жовтня й аматори ремонтного заводу «Укрсільгосптехніка» здій-

снили постановку п'єси М. Погодіна «Третя патетична» та «Кремлівські курянти». Ці твори привабили їх, бо там виведений образ Володимира Ілліча Леніна. Ми не будемо зараз аналізувати вистави, говорити про те, наскільки справились народні митці з надзвичайно складним завданням. Скажемо одне: це сміливе дерзання, велика робота. І всім, хто творив ці спектаклі, хочеться побажати: так тримати!

Минулої театральної весни кіровоградський клуб працівників держторгівлі порадував глядачів виставою О. Арбузова «Крутська історія». Це була цікава заявка на майбутнє. А нині молодіжний театр ствердив свою творчу зрілість оригінальною виставою П. Лубенського «Нескорона полтавчанка».

Продовжують взяті лінії на освоєння жанру музичної комедії самодіяльні артисти Будинку культури імені Калініна агрегатного заводу. І роблять це досить таки успішно. Оперету «На світанку» Г. Плоткіна й О. Сандлера з задоволенням дивились не тільки кіровоградці. Журі обласного огляду-конкурсу визначило виставі перше місце, і днями вона була показана на республіканському

фестивалі самодіяльних драматичних колективів. За популярний серед народу жанр музичної комедії взяли участь і бобринчани. Вони поставили оперету Л. Юхвіда «Весілля в Малинівці». Сподіваємось, що ці колективи й надалі не розлучатимуться з популярним у народі жанром.

Відрадно, що майже всі колективи за останній рік поповнилися здібною молоддю. Їх гра позбавлена штампу й пози. Це насамперед стосується аматорів кіровоградського клубу держторгівлі, Кременівецького Палацу культури імені Леніна, Олександрійського електромеханічного заводу та інших.

Фестиваль самодіяльного мистецтва, присвячений 30-річчю опаді Рад, збудив натхнення сотень аматорів сцени. Понад п'ятсот драматичних колективів демонстрували на сільських і районних фестивалях свої нові роботи. Це, звичайно, дуже добре. Але ж не можна закривати очі на те, що не всі вони виступали однаково. В цьому переконує скромна кількість вистав, рекомендованих на обласний огляд. У Кіровограді було показано тільки 19 спектаклів, і серед них немає жодного з сільського клубу.

В чому ж причина? Головна — у відсутності кваліфікованих керівників. Саме ті вистави, які готували або ж консультували професійні митці, й одержали схвалення. Безумовно, що таких режисерів в області дуже мало. Проте можна назвати не одного самодіяльного режисера, вистави яких мають цікаві знахідки. Але з такими самородками необхідно працювати, подавати їм кваліфіковану допомогу. Тоді й вони прищеплюватимуть своїм вихованцям гарні естетичні смаки, зуміють налагодити з ними студійну роботу.

Г. ЩЕРБИНА,
Т. КАЛЬЧИНСЬКА.

У ВОСЬМОМУ класі кремгесівської школи-інтернату № 1 насторожена тиша. Учень знову не вивчив урок. Підлітки уважно стежать за своєю вчителькою: що вона скаже, що порадить хлопцеві? Чи просто мовчки посадить учня за парту? А в очах вчительки іскри гніву!

— Мабуть, з кимось любов закрутив, і часу сісти за підручник не вистачило? — підвищує вона голос.

Зніяковіла дівчина-відмінниця. Втягнув голову в плечі хлопець. Вони схвилювані, збентежені. А мені загадалися слова видатного педагога А. С. Макаренка, який говорив, що велике і глибоке почуття, прикрашене єдністю прагнень, не приходить саме по собі. Його виховують. Для цього не обов'язково потрібні спеціальні заходи. Майбутній справжній сім'янин повинен зріти уже в школі, в загальному навчально-виховному процесі.

Уже з шкільної парти взаємна повага може цементуватися коханням. Тому вчителі й учні повинні проявляти великий такт в питаннях ставового виховання. В програмах і підручниках з педагогіки немає не тільки окремої теми, а навіть жодного рядка про його методичку. І цей недолік — одна з причин того, що вчителі літератури, аналізуючи художні твори, памагаються обминути тему кохання героїв.

В той же час деякі викладачі негативно ставляться до випадків закоханості своїх учнів, забувають, що десятикласниця — в тому ж віці, що й Наташа Ростова чи Тетяна Ларіна. Юнки захоплюються творами про кохання, але не завжди знаходять розумну відповідь, чому ми високо цінуємо цілісність характеру Тетяни Ларіної, чому виправдовуємо поведінку Анни Кареніної.

Мене дивує, коли окремі вчителі прагнуть «виправити» кохання з сердець старшокласників, обговорюючи «випадки» на зборах.

Невже чим більше збереться людей, тим краще і швидше можна знайти шлях до серця юнака чи дівчини? Адже не про все ми можемо відверто сказати з трибуни. Тому зрозуміти людину, а значить, допомогти їй, ми повинні вмінням і щирим бажанням, можливо, однієї — двох зацікавлених людей.

Швидко очистити засмічене подвір'я можна гуртом. А ось в душу людини не зайдеш широким строем. Інакше може статись так, що в закоханих учнів з'явиться нещирість і навіть озлоблення проти тих, хто примусив їх пережити сором публічного каяття.

Саме цим істинним, цій азбучі виховання, можливо, і слід повчитись у довідченій вчительки згадаючої школи-інтернату А. І. Касапенко, яка працює тут з перших днів її заснування. Вона не упускає жодної можливості, щоб дати учням правильні уявлення і поняття про красу і вірність.

— Ігнорувати інтимну лірику, — говорить Антоніна Іванівна, — це значить збіднювати духовний світ юнаків і дівчат. Бачили б ви, з яким захопленням учні слухали «Так піхто не кохав» Володимира Сосюри. Можливо, з цього і почалась їх любов до світлої лірики поета.

Якщо йти за шкільними підручниками і обминати інтимні проблеми, то не будуть цілком яскравими і такі образи, як Ярема чи Марко Безсмертний з відомих творів Т. Шевченка і М. Стелмаха. На літературному матеріалі А. І. Касапенко доводить учням, що справжнє кохання переплітається з любов'ю до свого народу, до Батьківщини, з ненавистю до ворогів.

„ЗНОВУ ЛЮБОВ ЗАКРУТИВ?“

Молодому вчителю

Продовження розмови вноситься на позаурочний час. Створюється інтимна атмосфера, і учні відверто розкривають свої погляди на вірність і обов'язок, як необхідні компоненти кохання. Вони пригадують народні пісні про відання дівчини за багатого, пелюбого, про розлучення з коханим парубком-бідняком. А потім співають сучасні ліричні пісні, і доводять до висновку, що їх мелодії звучать радісно, оптимістично.

Нещодавно в школі відбувся диспут, яким керувала старша вихователька А. Г. Леоніва. Учасники його висловлювали зрілі думки про почуття обов'язку і відповідальності за свої вчинки, про морально красивих і духовно багатих людей, зображених в художній літературі, про дружбу юнаків і дівчат. Як зразок для наслідування, учні наводили приклади — закоханих Юрія Брягського і Шуру Ясногорську, яких розлучила війна, але серця їх були сповнені вірності.

Хотілось би бачити всіх учителів справжніми друзями і порадиниками своїх юних вихованців.

Т. МІЛЛЕР,
викладач педінституту.
м. Кіровоград.

Редакція газети «Молодий комунар» отримала немало відгуків на лист Сергія Дубиненка «Що таке твіст?» Частина з них читачі мали змогу прочитати. На закінчення розмови з приводу листа С. Дубиненка друкуємо статтю керівника самодіяльного заслуженого ансамблю танцю УРСР «Ятрань» А. М. КРИВОХИЖІ, який на наше прохання познайомився з відгуками читачів.

ЯК ЖЕ БУТИ з твістом? Свої роздуми щодо цього танцю хочеться розпочати листом учня десятого класу кіровоградської середньої школи № 5 Сергія Матуська. Хлопець пише: «Мені не раз доводилося спостерігати, як частина молоді, зачувши ритм твісту, спішшла до танцю, інші — відвергалися. Хто з них має рацію? На мою думку, кожен танок, чи то наш національний, чи західний — несуть в своїй основі багато спільного. Що ж сказати тим, хто не хоче танцювати і виступає проти твісту? Кожна людина має свій смак, свої уподобання. І тому, якщо не хочете його танцювати — не танцюйте...»

Аналогічної думки про твіст Олександра Будько з Новомиргородка та інші. Ми, звичайно, не збираємося закидати докір однодумцям Миколи Чолпана (Новоукраїнський район), які категорично виступають проти твісту. Серед відгуків і порад Сергію Дубиненкові немало різних думок. Мовляв, танцюйте твіст, але майте почуття міри, не забувайте вальс, не цурайтеся хороходів...

Все це так. Але не будемо забігати вперед. Ще стародавні греки іменовували танці поезією поз і рухів. Що ж все-таки танцювати? Люди мають багатющі арсенал вальсу і танго, гопака і метелиці, мазурки і блюзу... Є ціла низка нових колективних танців, до яких належить медисон, сиртаки, летка-енка.

Є КРАСА, А Є РОЗХРИСТАНІСТЬ

Отже, справа не в тому, що танцювати, а як танцювати. Мені не раз доводилося бачити, коли хлопці і дівчата навіть вальс спотворювали до невпізнання: були там і нелюдські вигукання, і несприятанні для класичного танцю обійми, і дикі вигукі. Така розхристаність не має бодай елементарних проблєсків краси.

Бачив і твіст. Справжній твіст без пародійного кривляння й імітації спотворених почуттів. Що ж, танець — як танець. І тут досить вірно пише автор першого цитованого листа. Кожна людина має свій смак. Хочеш — танцюй, не хочеш не танцюй.

Але зараз про інше. Мені болить дуже, що основа хореографії — танці народні — живуть здебільшого лише на підмостках сцени. Я не перебільшую. На якому танцювальному майданчику, в якому клубі можна потішитися сьогоднішнього вечора метелицею чи горлицею? Адаже які ж інші, як не народні танці, насичені повною різноманітністю рухів, барвистістю мелодій, самобутністю ритмічних малюнків!

Мене часто запитують про якісь потаємні «секрети» успішних виступів ятранців. А тут все так просто: народна основа, фольклор, пісенність. Наша звичаєвість, обрядовість — невичерпне джерело для палких прихильників невмирущого національного ритму.

Ми маємо зимові свята, бали «Серпа і Молота», зустрічі золотої осені, клечальну неділю... Кожен з цих обрядів не обходиться без співу, без ведення хороходів. Чи може, наприклад, красу рухливих веснянок затьмарити твіст? Аж ніяк!

В цьому я міг не раз перекопатися, перебуваючи за кордоном, де прихильники справжнього мистецтва досить високо оцінюють якраз наші танці. Відсутність стрункої канви ритмічного малюнку — основна риса твісту. То ж про яке моральне задоволення, про яке душевне збагачення може йти мова? Я особисто — не прихильник твісту.

... Коли земля пробуджується від зимового сну, молоді збирається на вулицю, починає вести хороход. При цьому співають:

А вже весла, а вже красна,
Із стріх вода капле.
Молодому козаченьку
Мандрівочка пахне.

Та ось заграли тріотсті музики. Дівчата заводять традиційний «Кривий танець». Багато фігур цього чудового танцю знають дівчата, та хлопці вже їм пропонують зіграти в «Зайку».

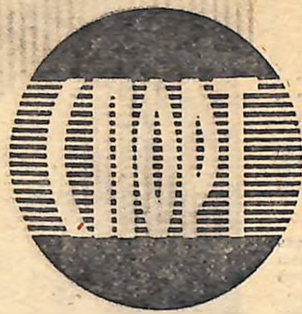
Загороджу річку терном, бером,
Та нікуди зайку вискочити, вискочити.

Вже самі слова гри підказують розвиток дії. Марно намагається «зайка» вискочити з великого кола. Якщо він зробить «скоки в боки», тобто потанцює, то може вибратися собі дівчану, та ще й приголубити її.

Знову ж таки — просто і весело! А, головне, — красиво, з почуттям, з емоційним зарядом. Кожен танець гарний сам по собі, коли він має під собою народну основу. Розхристаність не притаманна справжньому ритмові ні темпераментного азійця, ні віртуозних росіяні, ні завзятого, веселого українця.

А. КРИВОХИЖА,

керівник самодіяльного заслуженого ансамблю танцю «Ятрань», заслужений артист УРСР.

ЧИМ БЛИЖЧЕ ювілейні Спартакіади — України і народів Радянського Союзу, — тим більше на місцях змагань у залі цих спортивних форумів. Ось і в Кіровограді майже вся перша декада квітня пройде під прапором спартакіади. Позавчора у нас лише закінчилися зональні змагання з баскетболу а сьогодні в боротьбу вже вступили волейболісти. Зона чоловічих команд Одеси, Чернівців і Кіровограда розгріється в Одесі, а у нас зустрічаються спортсмени Києва Запорізької та Кіровоградської областей.

Змагання волейболісток завершаться 4 квітня а 6-го в спортивному залі «Зірка» на ринг вийдуть БОКСЕРИ. Тут кіровоградцям також доведеться провести важкі поєдинки з спортсменами Запорізької, Кримської та Чернівецької областей. Бої триватимуть по 9-те число.

Вчора на багатьох стадіонах країни суддівські свистки сповістили про початок чемпіонату країни з ФУТБОЛУ у вищій лізі: грали дублюючі склад команди класу «А». По-справжньому боїльнички переживатимуть сьогодні, коли на поле вийдуть більш вмілі і досвідчені майстри. Нагадаємо, що кіровоградська «Зірка» приймає харківський «Металіст». Кіровоградці проведуть в квітні у себе ще два матчі — 6-го і 9-го. А потім ми розстанемося з «Зіркою» до 2 травня. За цей час вона зіграє чотири матчі на виїзді — в Жовтис Водах, Дніпропетровську, Калусі та Квіліні.

22 квітня в боротьбу вступить другий футбольний ешелон — клас «Б». А на другий день стартоватиме розграти першості країни серед команд груп підготовки молодих футболістів. На Україні змагання проходять у восьми зонах. Наші «Зірка» і «Шахтар» грають у п'ятій зоні, куди входять також дніпропетровський «Дніпроваець», харківський «Торпедо», нікопольський «Трубічки» і новокаховська «Енергія».

Любителі футболу чекають і змагання меншого масштабу. У квітні в Кіровограді буде розіграно приз відкриття сезону, починуться матчі на кубок міст і районів області, на першість району і міст серед школярів.

Традиційними стали у нас весняні ЛЕГКОАТЛЕТИЧНІ КРОСИ на приз газети «Правда». Нині обласний крос проводиться в Знаменці 1 і 2 квітня. А 15 — 16 в Черкасах бігуни вийдуть на дистанції республіканських змагань.

Зараз у Києві розгріється кубок України серед СТЕНДОВИКІВ. У складі команди Кіровоградщини — майстер міжнародного класу Віра Вергіна. А

ЗАСЛУЖЕНІ — ЗАСЛУЖЕНО

За успішний виступ у складі збірної команди СРСР — переможниці чемпіонату світу з хокея 1967 року — президія центральної ради Союзу спортивних товариств і організацій СРСР присвоїла звання «Заслужений майстер спорту СРСР» воротарю Віктору Зінгеру («Спартак», Москва), захисникам Валерію Нікітіну («Хімік», Воскресенськ) і Вікторові Кузькіну, нападаючим Вікторові Полупанову і Володимирові Вікулову (усі троє — ЦСКА).

Почесного звання «Майстер спорту міжнародного класу» удостоєні молоді гравці збірної Олександр Якушев і Віктор Ярославцев (обидва — «Спартак», Москва).

За підготовку гравців у збірну СРСР звання «Заслужений тренер СРСР» дістали Всеволод Бобров («Спартак», Москва) і Анатолій Кострюков («Локомотив», Москва).

(ТАРС).

ЩО, КОЛИ, ДЕ

ЗМАГАННЯ
У КВІТНІ

трохи пізніше в Києві поїдуть молоді стрільці. Тут вони виборюватимуть першість республіки серед юнаків.

З 1-го по 5-е квітня ареною змагань стане й Бобринець. Тут зустрінуться збірні міст і районів області з НАСТІЛЬНОГО ТЕНІСУ. 7 — 9 квітня в Кіровограді кращі ВЕЛОСИПЕДИСТИ виборюватимуть особисту першість з шосейних гонок.

Багато «роботи» буде й у ШАХІСТІВ і ШАШКІСТІВ. 16 — 18 квітня — тиждень шахів. В цей же час у Чернівцях — півфінал особистої першості УРСР з шашок. 22 — 26 квітня — особисто-командна першість області з шашок. 21 — 29 квітня в Севастополі — півфінал особистої першості УРСР з міжнародних шашок.

Чимало спортивних заходів провадиться по лінії обласних рад спортивних товариств. Особливо насичений календар у «Буревісника». Крім участі в обласних змаганнях, студенти розгріють 7 — 8 квітня особисту першість з САМБО, а 24 — 28 числа змагнуться у Львові на першість своєї центральної ради.

З 26 по 29 квітня Кіровоградська команда в Тернополі візьме участь в трьохденній чоловічій і жіночій ВЕЛОГОНЦІ на першість України «Буревісника». Цьому передуватиме обласна шосейна гонка, що проходитьме 14 — 15 квітня.

21 квітня на змагання вийдуть ГІМНАСТИ. За першість боротьми змагання майстер спорту Світлана Боброва, кандидати в майстри Світлана Попова, Людмила Алексєнко, Людмила Ключенко та інші спортсменки.

Спартакіади з 7-го квітня почнуть у Києві розграти особистої першості Республіканської ради з ШАХІВ серед жінок. Команда з семи жінок 25 — 29 квітня братиме участь у трьохденних ШОСЕЙНИХ ВЕЛОГОНКАХ у Феодосії. 15 — 16 квітня в Кіровограді відбудеться матчева зустріч місцевих і харківських БАСКЕТБОЛІСТІВ. Ряд змагань провадить команди обкомів профспілок, в систему яких входить товариство «Спартак».

На фото: момент зустрічі між чоловічими командами Кіровограда і Житомира. Фото В. КОВПАКА.

ДРУГІ МІСЦЯ В ЗОНАХ

Три дні (з 29 по 31 березня) у Кіровограді відбувалися зональні змагання з баскетболу за програмою IV ювілейної Спартакіади УРСР. В другій зоні змагалися чоловічі команди нашої, Дніпропетровської та Житомирської областей, а в четвертій зоні — жіночі команди Чернівецької, Дніпропетровської та нашої областей.

Місця у чоловічій розподілилися так: Дніпропетровська область — I, Кіровоградська область — II, Житомирська область — III.

У жінок сильнішими теж були спортсменки із міста над Дніпром, наші землячки на другому місці, баскетболістки Чернівецької області — на третьому.

Ю. ПОВОРОЗКА.

ЯКБИ ЩЕ Й МАЙСТЕРНІСТЬ...

Особисто-командна першість області з важкої атлетики серед сільської молоді відбулася в Добровеличківці. Щоб залучити до участі в ній найбільшу кількість силачів, обласна рада товариства «Колгоспник» вирішила допустити до змагань і тих, хто не має спортивних розрядів. Це забезпечило масовість. Першість виборювали 113 штангістів з сімнадцяти районів.

Що ж до майстерності переважної більшості спортсменів, то вона лише бажати кращого. Назив не всі переможці показали другий розряд, а серед призерів є й такі, що взагалі не виконали розрядних нормативів.

2 — 3 квітня на території області та міста передбачається мінлива хмарна погода, без істотних опадів. Вітер західний, слабкий, помірний. Температура повітря: вночі близько нуля, вдень 7 — 12 градусів тепла.

мі й ривку добився працівник обласної ради «Колгоспник» Віктор Коренецький, який виступав за команду Кіровоградського району. В цих двох рухах він підняв відповідно 112,5 та 110 кілограмів, що є новими рекордами Кіровоградщини для сільських штангістів півсе-

редньої ваги. В поштовху Коренецький виступив невдало, і першість у цій важкій категорії завоював Сергій Кондратюк з Ульяновки.

Переможцями в інших вагових категоріях стали земляки Кондратюка — Микола Гельман і Микола Рудченко, представники Долинського району Петро Грон і Олександр Сердюк, штангісти з Маловисківського району Анатолій Насе-

ковський, з Олександрівського району — Микола Тимко і Новомиргородець Микола Жовнар.

Команда ульяновських важкоатлетів, як і торік, нікому не поступилася першістю. Друге місце зайняли господарі килима — добровеличківці. Долинські спортсмени стали третіми призерами.

М. ТОМКОВСЬКИЙ.

МОРЯКИ ЗАПРОШУЮТЬ ДО ПОДОРОЖЕЙ

Одеса, 1 квітня. (РАТАУ). Пожвавилася сьогодні пасажирські шляхи Чорного моря. Ввійшов у дію весняно-літній розклад руху флоту. На експресну Кримсько-Кавказьку лінію Одеса — Батумі — Одеса поставлено додатково два тепло-

ходи, відкрито скорі лінії Одеса—Рос-тер, Одеса — Севастополь, Одеса — Херсон, Ростов — Сочі.

Ширше в цьому сезоні практикуватиметься продаж єдиних квитків для подорожей по морю і залізниці, морю і повітрю, морю і ріках з гарантуванням місць для пасажирів при пересадці з одного виду транспорту на інший.

ПОНЕДІЛОК

3 квітня. Перша програма. 16.40 Для школярів. «Рідна школа Ілліча», (Ульяновськ). 17.00 — «Один з кіммерійців». Художник К. Богдєєвський. (Сімферополь). 17.30 — «Співаючі струни», (Чернівці). 18.00 — Телевісті. (Київ). 18.20 — Основи політичних знань. Історія КПРС, «Партія» — нахронник і організатор комуністичного будівництва (1959—1966 рр.). Передача третя. (Москва). 19.00—

Програма передач. (Київ). 19.05 — «Все починається з Дорого», Художній фільм. (Київ). 20.30 — Телевізійні новини. (Москва). 20.55 — Музичні прем'єри ювілейного року. Д. Шостакович — вокально-симфонічна поема «Страта Стєпана Разіна». Одеса. 21.25 — О. Кобиланська — «Вовчик», Прем'єра телеспектаклю. (Київ).

ВІТРОРОК

4 квітня. Перша програма. 17.00 — До 50-річчя Великого Жовтня. Для школярів. «Щоденник зльоту», (Київ). 17.20 — «Наш музичний лекторій». Творчість композиторів А. Бебіджаняна і О. Тагтакішвілі. (Кіровоград). 18.00 — Телевісті. (Київ). 18.20 — Слухаєм початкової політшколи. Біографія

Ланіна. Останній рік життя і діяльності Ілліча. (Москва). 19.00 — Телефільм. (Кіровоград). 19.20 — Художній фільм «Чорний бізнес». (Кіровоград). 21.00 — Телевізійні новини. (Москва). 21.20 — Сьогодні — День визволення Угорщини. (Москва). 21.45 — «Наполювину», «Музично-розважальна програма радянського та угорського телебачення. Друга програма». 17.20 — «Новачальні заклади мистецтва країни», «Вулиця Глінки, 11», (Дніпропетровськ) 19.00 — Всесоюзний фестиваль самодіяльного мистецтва. «Зачути центр», Передача з Львова. 19.30 — Програма передач. (Київ). 19.35 — «Молодий сержант та інші», Художній фільм. (Київ).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.